

Holandsko 1996

Je poledne sobota 11. května. Odjíždíme z Břecavi celý autobus ředitelů základních škol na poznávačku Nizozemím. Po nočním přejezdu, celí dolámaní, uvítáme procházku Amsterdamem. Neuvěřitelné množství cyklistů a další stovky zaparkovaných kol všude, kde je jen kousek místa. Projíždíme se na grachtech, turistických lodích, po kanálech celým Amsterdamem. Navštívíme muzeum, na vlastní oči vidím Rembrandtovu slavnou Noční hlídku. V brusírně diamantů se dozvídáme jak se z nerostu dělá brilliant. Diamant se rozřeže vejpůl a postupně se brousí až má 72 plošek. Je to hodně pracná a přesná práce a taky hodně ceněná. A taky kdo má furt ty plošky přepočítávat. Máme možnost si nějaký koupit, ale ani na ten nejmenší nám nestačí ředitelský plat. Jablonecká bižu je taky pěkná a nepatrně levnější. Přestože jsme neudělali žádný kšeft, chovali se k nám velmi přátelsky a dokonce nás pohostili. Nocujeme v Bergen am See. V pondělí máme celý půlden na skanzen Zaanse Schans. Začínáme u větrných mlýnů. Vše v dokonalém stavu, funkční a lopaty se točí. Prohlížíme zvenku, prolézáme zevnitř a fotíme. Přesunujeme se do dílny, kde se z kusu dřeva vyrábí tradiční holandské dřeváky. Řezání, dlabání, strouhání, rašplování, hlazení, povrchová úprava, malování, hezky se na to dívá. A boty jsou na světě. Někteří si je kupují a obouvají a už jim to klape. Čeká nás sýrárna, kde se zpracovává mléko od krav, co se pasou mezi kanály. Celý postup výroby sýru nám popisuje milá paní v českém jazyku. Výklad končí ochutnávkou paprikového, česnekového a ani nevím jakého sýru. beru to na kameru a než se dostanu k talíři, je prázdný. Asi nás tu znají. Usmívající hostitelé nesou druhou várku, takže přece jen okoštují, výtečné. Kupujeme si na cestu i na dom. Ještě výroba porcelánu, talíře, hrníčky, ozdobné kachličky, nádhera. Jednu malou s motivem větrného mlýnu mám doma na památku. Byla přibalená v dárkové čokoládě. Odpoledne jedeme do Lisse, kde jsou květinové plantáže. Tulipány, tulipány a zase tulipány. Miliony tulipánů, žlutých, červených, černých, tisíce variant barev a tvarů. Kdysi byly velmi ceněné a hodně Holanďanů na jejich pěstování zbohatlo. Ještě dnes se řeže denně tisíce květů, balí a posílá letecky třeba do Japonska. Hodně Japonců se zřejmě nemohlo dočkat až jim květy přiletí domů a jeli si je prohlídnout přímo sem. Snad za každým tulipánem se křenil jeden šikmooký a navzájem se fotili. Po 4 hodinách mám těch tulipánů, narcisů a orchidejí až po krk. Těším se na mořské akvárium, tam plavou všechny možné potvory, za kterými se za chvíli vrhám do Severního moře. Je zima, vítr, vlaje černá vlajka, voda má 4°C, skoro led. Vydržím tam tři vteřiny, červený jak rak rychle vylézám. Lidí na břehu v kabátech hledí na mne jako na blázna. V autobusu sedím s Milošem, který má dva velké kufry a cestovní ledničku, která už se nikam nevrhne, tak musí trčet v chodbičce. Nechápu proč toho tolik táhne. Spím s ním na pokoji. Z batůžku si dám do skříňky tričko a trenky, teď vybaluje a přeskládává Miloš asi hodinu. Pak říká, že už je vybalený a že teď mohu já. Odvětim, že již dávno mám vše potřebné ve skříni. Nemůže tomu uvěřit, na omluvu přidává, že jeho balila manželka. Rozbaluje svou lednici a nabízí šrůtku uzeneho, okurky, víno. Teď mu odpouštím, že jsem se musel vedle něj v autobusu tlačit. Vůně přiláká i sousedy a máme na pokoji mejdan. Ráno jedeme na exkurzi do učiliště pro děti různých ras a národů s IQ 60-100. Učí se jazyk a nějaké řemeslo jako opravář, pekař, cukrář. To jsou zaměstnání, která Holanďané sami nedělají. Prohlížíme si Haag, město se soudním dvorem. A moře, které je často výš než pevnina. Musí se proto proti vodě stavět hráze. Kdysi se vozily i čedičové varhany ze Zlatého vrchu z Českého Švýcarska. Tam byly ty šestiboké hranoly 2,5x větší než na známé Panské skále. Ještě návštěva Madurodamu, zmenšeného modelu kanálů, větrných mlýnů, lodí, letadel, měst. Je tu celé Holandsko jak na dlani. Řidiči mají povinnou pauzu před odjezdem domů. V noci prší, přesto si vynucujeme pěší prohlídku Bruselu. Průvodce Fčela nás odrazuje, že je škaredě, vše bude zavřené a nic nevidíme. Děšť nám nevadil, hospody byly otevřené a náměstí s radnicí bylo překrásné. Navíc jsme si prohlédli sochu čurajícího chlapečka. Je tam na památku dítěte, které se ztratilo a když jej

konečně našli, nebylo vůbec vystresované, ale klidně si vykonávalo malou potřebu. Nejraději bych se taky ztratil a konal. Ale ve velkoměstě se to nehodí. Tak to nechám až na doma.
Pedro